

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Prof. PhDr. M. M., DrSc.,**
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Juráněm,
advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 3. 2020, č. j. JMK 40129/2020, sp. zn. S-JMK
5104/2020/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. MBK 620177/2019, sp. zn. SMBK 20675/2019/VNV-27

(dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Usnesením ze dne 7. 7. 2020, č. j. 32 A 34/2020 – 17 soud prominul žalobci zmeškání lhůty k podání žaloby.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“) a přestupku podle ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), kterých se dopustil z nedbalosti tím, že dne 8. 4. 2019 v 16:45 hod. na ul. Nádražní v Blansku, na místní komunikaci, na křižovatce s ulicí A. Dvořáka jako řidič osobního automobilu tov. zn. Peugeot, reg. zn. X při průjezdu křižovatkou ulic Nádražní a A. Dvořáka nerespektoval svislé dopravní značení P4 – Dej přednost v jízdě! Nedal totiž přednost v jízdě zprava přijíždějícímu osobnímu automobilu tov. zn. Škoda Roomster, reg. zn. X, které řídil po hlavní pozemní komunikaci Ing. F. V. ul. Nádražní ve směru k ul. Svitavská. Následně došlo ke střetu pravé zadní části vozidla Peugeot a přední části vozidla Škoda. Vznikla hmotná škoda na vozidle Peugeot ve výši cca 20 000 Kč a na vozidle Škoda ve výši 48 000 Kč. Ke zranění osob nedošlo. U řidičů bylo provedeno orientační vyšetření na přítomnost alkoholu, s negativním výsledkem. Řidič M. nepředložil platný doklad o zdravotní způsobilosti. Řidič V. předložil platný doklad o zdravotní způsobilosti. Dále bylo zjištěno, že vozidlo Peugeot, reg. zn. X je registrováno na zesnulou J. M., nar. X, datum úmrtí X. Řidič M. neprovedl po dědickém řízení změnu vlastníka v registru silničních vozidel v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů od změny vlastníka. Tímto jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. d), § 6 odst. 8 a § 22 odst. 1 silničního zákona a ustanovení § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu.
3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 83 odst. 2 písm. c) zákona o podmínkách provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 4 000 Kč. V souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ustanovení § 6 odst. 1 a odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že se na soud obrací s žalobou z důvodu, že je odsuzován jako viník střetu aut, který se odehrál dne 8. 4. 2019 v Blansku v prostoru křižovatky ulic Nádražní a A. Dvořáka. Jedná se o kauzu širšího mravního dosahu, neboť jde o obvinění osoby žalobce z něčeho, čeho se nedopustil. Kauza se vleče již více než rok, neboť žalobce odmítá svou vinu na dopravní nehodě.
5. Dále žalobce shrnul průběh nehody, kdy dne 8. 4. 2019 po návštěvě obchodního domu Albert přejížděl výše uvedenou křižovatkou a v ústí ulice A. Dvořáka do jeho auta Peugeot narazilo auto Škoda Roomster pana V., vyrylo díru do zadních dveří vozu žalobce, zdeformovalo rám a propíchlou pravou zadní pneumatiku. Pan V. narazil do vozu žalobce levým blatníkem, neboť dupl na brzdu na poslední chvíli a dostal tzv. „hodiny“. Žalobce vystoupil z auta, ale viník střetu už do něj zapasovaný nebyl a ujel, resp. poodjel z místa činu na hlavní silnici, aby zamaskoval své provinění. Pan V. zavolal policistu prap. K., který přijel po ulici A. Dvořáka, a aniž registroval poničené

vozidlo žalobce, bez důkazů žalobce označil za viníka nehody. Rovněž se hrubě žalobci „hrabal“ v papírech, aby našel dokument, z něhož by vyplývalo, že žalobce nesmí řídit automobil, a vyhrožoval žalobci pokutou.

6. Žalobce dále uvedl, že komentář prap. K. a jeho kresba místa pravděpodobného střetu vozidel jsou jen spekulativní konstrukt, stejnou spekulací či kopií spisu je i elaborát – posudek doc. Ing. M. S., Ph.D. Znalce doc. Ing. S. nezajímal stav vozidla žalobce, jen se staral o to, aby se nákresy místa údajného střetu vozidel neodchýlil od předlohy vytvořené prap. K. Z hypotéz, dohadů, nákresů pravděpodobného místa střetu oba úřední posuzovatelé spekulativně fabulovali žalobcovu vinu na střetu vozidel, tj. pravděpodobnost povýšili na důkaz. Pravda je podle žalobce jen jedna – že do jeho auta, které přejelo křižovátku a skončilo jízdu v ústí ulice A. Dvořáka (a nebránilo Škodě Roomster pokračovat v jízdě po hlavní silnici, jak vypovídají policejní snímky), narazil „svévolník“ F. V., udělal do něj díru, poničil jeho rám, propíchl pneumatiku a poté proradně ujel, resp. poodjel z místa svého činu, aby zahradil svou vinu. To je faktum, virtuální realita vymyšlených nákresů místa střetu na tom nic nezmění. Ačkoliv správní orgán I. stupně nechal pořídit znalecký posudek, skutkový stav věci nebyl zjištěn bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce požadoval, aby byla realizována rekonstrukce střetu vozidel, aby se zjistila pravda, kdo z místa střetu odjel, avšak jeho žádost nebyla vyslyšena.
7. Napadené rozhodnutí pak ignorovalo žalobcovu žádost o provedení přezkumu, tj. realizace rekonstrukce skutkové podstaty události. Vedoucímu odboru dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje Mgr. F. pak nešlo o nastolení pravdy, ale o dehonestaci osoby žalobce, zlomit jeho odpor vůči nespravedlnosti a falzifikacím, které inicioval policista Kunc a hájil expert Semela. Žalobci bylo upřeno právo žádat o přezkum výše uvedené události, tj. žádat nastolení pravdy a spravedlnosti. Vedoucí dopravního odboru si uzurpoval právo soudit a odsuzovat, byť mu to nepřísluší. Žalobce není „vazal“ úředníků, kteří mu upírají právo na pravdu a spravedlnost.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba byla podána po uplynutí zákonné lhůty, tedy byla podána opožděně. Dále žalovaný uvedl, že s napadenou žalobou nesouhlasí, nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává a žaloba není důvodná.
10. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu odmítl.

IV. Vyjádření žalobce

11. Ve svém vyjádření uvedl žalobce, že není viníkem dopravní nehody, o níž v daném případě jde. Správní orgány se ve věci spolehly pouze na závěry soudního znalce, které přejaly bez dalšího hodnocení. Žalobce se dále domnívá, že od počátku vyšetřování předmětné nehody mu byla zcela neopodstatněně dávána vina, a to zřejmě s ohledem jen pro jeho vysoký věk. Tento předsudek žalobce pociťuje po celé řízení, kdy správní orgány v rozporu se zásadou presumpce neviny přistoupily na předpoklad, že je pravděpodobnější, že se porušení předpisů dopustil žalobce jakožto člověk vysokého věku než mladší řidič. Tento přístup vyústil v nespravedlivé rozhodnutí, proti kterému žalobce brojí žalobou.

12. Žalobce měl dále připomínky ke znaleckému posudku doc. Ing. M. S., Ph.D. Konečné postavení vozidel, z něhož soudní znalec vycházel, není prokázáno. Sporné je především konečné postavení vozidla Škoda, jehož řidič po srážce s vozidlem žalobce z daného místa odjel. Přitom údaje o konečném postavení vozidel jsou základními hodnotami, od nichž se odvíjí znalecký výpočet. Pokud znalec nemá postaveno najisto, kde se nacházela bezprostředně po nehodě obě vozidla, pak jsou tím jeho závěry nutně ovlivněny a je vyšší předpoklad nepřesnosti či chybovosti. Soudní znalec dále dospěl k závěru, že řidič vozidla Škoda neměl žádnou účinnou možnost nehodě zabránit. S tímto závěrem však lze podle žalobce polemizovat vzhledem k popisu nehodového děje. Dosud nebylo vysvětleno, proč řidič vozidla Škoda před střetem stočil řízení doprava a v důsledku toho narazil svým levým předním rohem vozidla do pravé zadní části vozidla žalobce. Znalec ve svém posudku vůbec nevysvětlil, z jakého důvodu se řidič vozidla nevyhnul vozidlu žalobce objetím zleva. Takové řešení se jeví jako logické, byť by to znamenalo, že by řidič musel částí vozidla přejet do druhého jízdního pruhu. Znalec označil jako pravděpodobné místo střetu až na konci dané křižovatky, spíše již v ústí ulice A. Dvořáka. S ohledem na takto určené místo je zjevné, že kdyby řidič vozidla Škoda jen mírně stočil řízení doleva, mohl se bez větších problémů střetu vyhnout. Důvodně lze také pochybovat o závěru, že řidič vozidla Škoda se plně věnoval řízení krátce před nehodou. Silnice na ulici Nádražní, po níž se vozidlo Škoda pohybovalo, sice mírně zatáčí doleva, přesto poskytuje dobrý rozhled. Řidič vozidla Škoda tedy mohl projíždějící vozidlo žalobce vidět s dostatečným předstihem. Vysvětlením střetu i toho, že žalobce vozidlo Škoda neviděl, by mohla být vyšší rychlost vozidla Škoda, než jakou uvádí jeho řidič i soudní znalec. Vzhledem k výše uvedeným odhadovaným základním okolnostem nehody, z nichž znalec vycházel, nelze vyloučit, že se i v tomto mylí.

V. Průběh ústního jednání

13. Krajský soud nařídil ve věci na den 30. 3. 2023 ústní jednání.
14. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce má především výhrady proti znaleckému posudku, na kterém správní orgány založily svá rozhodnutí. Žalobce má za to, že vina za nehodu leží na druhém účastníkovi dopravní nehody, a proto mu nezbývalo než napadnout rozhodnutí žalovaného žalobou.
15. Žalovaný je toho názoru, že žaloba není důvodná. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, jak k dopravní nehodě došlo. Pokud žalobce předesílá, že není viníkem dopravní nehody, uvádí k tomu žalovaný, že předmětem řízení bylo pouze zhodnocení odpovědnosti žalobce za řešený přestupek. Žalovaný dále uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn již z fotodokumentace z místa nehody. Co se týče naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku, tedy nedání přednosti v jízdě, k tomu by došlo i bez toho, aniž by následně došlo k dopravní nehodě. Námitky žalobce k znaleckému posudku považoval žalovaný za nedůvodné.
16. Žalobce navrhl provedení dokazování revizním znaleckým posudkem. Soud neshledal důvod pro vyhotovení revizního znaleckého posudku a nepovažoval jej v nyní řešené věci za podstatný, z toho důvodu soud zamítl návrh na provedené dokazování revizním znaleckým posudkem.
17. V rámci účastnické výpovědi žalobce vypověděl, že správní orgán I. stupně pracoval s pravděpodobným místem střetu, což však není faktum. Žalobce přejel křižovatkou

v ulici Nádražní a vjel do ústí ulice A. Dvořáka na přechod a tam do něj narazilo auto. Dotyčný člověk, který do žalobce narazil, poté zacouval a vjel doprostřed ulice Nádražní a tvářil se, že není viníkem nehody a snažil se vyvinit. Faktum je, že corpus delicti, tedy předmět doličný, je díra na zadních dveřích vozidla žalobce. Žalobce se snažil dosáhnout toho, aby byl uskutečněn přezkum, aby se ukázala pravda, kdo do koho skutečně narazil. Žalobci bylo odepřeno, aby byla rekonstruována celá událost tak, jak se skutečně udála. Žalobce se necítí vinen, křižovatku pouze přejel a když na ni vjížděl, žádné auto přijíždějící zprava neviděl. Žalobce skončil jízdu na přechodu v ústí ulice A. Dvořáka, kde do něj narazil zlovolník V., který měl havarijní pojištění a vše mu bylo uhrazeno. Řidič V. dostal peníze i z pojistky žalobce a zřejmě došlo k podvodu, neboť V. obdržel i havarijní pojištění. Žalobce přitom nikomu v jízdě po ulici Nádražní nebránil. Napadené rozhodnutí napsané Mgr. F. neobsahuje žádnou jeho původní myšlenku, pouze dal dohromady, co napsal již správní orgán I. stupně. Žalobce nepochopil, za co dostal pokutu 10 000 Kč. Žalobci bylo vyhrožováno exekucí a obával se, že přijde o střechu nad hlavou. V řízení z viníka udělali nevinnou oběť a z žalobce učinili viníka.

18. V rámci závěrečného návrhu shrnul zástupce žalobce, že správní orgány nerozhodly věc správně a spravedlivě, pokud jde o přestupek nedání přednosti v jízdě. Klíčovým důkazem byl znalecký posudek, který však nevyvrátil verzi žalobce. Je pravdou, že v tomto řízení se řeší pouze přestupek nedání přednosti v jízdě, i kdyby k následné nehodě nedošlo. Okolnosti nehody jsou však podle názoru žalobce podstatné pro to, aby bylo skutečně možno udělat závěr o tom, jestli žalobce skutečně přednost v jízdě nedal, nebo jestli k nehodě nedošlo jinak. Vychází přitom z poškození vozidla žalobce a z konečného postavení vozidel, o němž jsou z fotodokumentace i ze znaleckého posudku pochybnosti. Konečné postavení na fotografiích a náčrtku neodpovídá, neboť není zřejmé, jak se do tohoto místa mohla vozidla dostat, pokud došlo k nárazu. Druhé vozidlo přitom podle žalobce poodjelo do jiného místa, než v němž došlo ke střetu. Jsou tedy pochybnosti o konečném postavení vozidel, což mohlo ovlivnit následný znalecký posudek a skutečnosti, zda se žalobce vůbec dopustil přestupku. Je otázka, proč řidič druhého vozidla strhl řízení vpravo, kdyby naopak stočil řízení vlevo, mohl se vozidlu žalobce snadno vyhnout. Manévr druhého řidiče se jeví jako nelogický a může zavdávat pochybnosti o správnosti znaleckého posudku i viny samotného žalobce. Správní orgán má postupovat podle ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalobce má za to, že se tak v nyní posuzovaném případě nestalo. Žalobce proto navrhl, aby soud vyhověl žalobě a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
23. Žalobce namítal, že není viníkem předmětné dopravní nehody. Správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností a znalecký posudek vycházel z konečného postavení vozidel, které nebylo prokázáno, a tudíž mohl být znalecký posudek nepřesný či chybný. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce nikterak nezpochybnil, že se dopustil přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona a ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu, tedy přestupků neprovedení změny vlastníka v registru silničních vozidel v zákonné lhůtě a nepředložení platného dokladu o zdravotní způsobilosti. Předmětem nynějšího posouzení tedy je, zda správní orgány správně uzavřely, že se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 silničního zákona.
24. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 silničního zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*
25. Podle ustanovení § 22 odst. 1 silničního zákona *řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou "Dej přednost v jízdě!" nebo "Stůj, dej přednost v jízdě!" musí dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci.*
26. Podle ustanovení § 2 písm. q) silničního zákona *dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy.*
27. Co se týče otázky zavinění předmětné dopravní nehody, k tomu krajský soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že neposuzovaly vinu či nevinu žalobce na dopravní nehodě, ale pouze jednání žalobce spočívající v tom, zda jako řidič vozidla jedoucího z vedlejší pozemní komunikace dal či nedal přednost v jízdě vozidlu Škoda Roomster, které jelo po hlavní pozemní komunikaci. Správní orgány se tedy zabývaly pouze tím, zda žalobce porušil jako řidič povinnost dát přednost vozidlu Škoda Roomster. Dopravní nehoda byla až následkem toho, že žalobce porušil svoji povinnost v provozu na pozemní komunikaci. Podstatou projednávaného případu tedy bylo pouze posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 silničního zákona a porušil ustanovení § 22 odst. 1 silničního zákona, což zdůraznil i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
28. Na to krajský soud navazuje posouzením námitky žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce dne 8. 4. 2019 v 16:45 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Peugeot, reg. zn. X a projížděl křižovatkou ulic Nádražní a A. Dvořáka, přičemž došlo ke střetu s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Roomster, reg. zn. X, které řídil po hlavní pozemní komunikaci Ing. F. V. ulicí Nádražní ve směru k ulici Svitavská. Spornou je skutečnost, zda žalobce respektoval svislé dopravní značení P4 – Dej přednost v jízdě!, a

tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 silničního zákona.

29. Dle ustanovení § 3 správního řádu poté *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
30. Co se týká skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
31. V nyní posuzované věci však žalobce svými námitkami nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Stejně jako správní orgány, i krajský soud má za to, že skutková situace je vcelku jasná.
32. Správní orgán I. stupně při posouzení vycházel zejména ze znaleckého posudku, a dále z výpovědí účastníků dopravní nehody a pořízené dokumentace. Důkaz znaleckým posudkem byl proveden k zajištění objektivit a posouzení skutečností, k nimž je potřeba odborných znalostí. Podle názoru krajského soudu znalecký posudek těmto předpokladům dostál, i přes námitky žalobce ohledně nepřesnosti či chybnosti znaleckého posudku (viz dále). Znalecký posudek byl v nyní posuzovaném případě pořízen za účelem toho, aby se zjistilo, který z účastníků dopravní nehody porušil své povinnosti, přičemž následkem tohoto porušení byla právě dopravní nehoda.
33. Jak uzavřel správní orgán I. stupně i žalovaný, není pochyb o tom, že žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn. Peugeot vyjížděl z vedlejší pozemní komunikace označenou dopravní značkou P4 – Dej přednost v jízdě!, a přejížděl hlavní pozemní komunikaci, kde se nacházelo motorové vozidlo řidiče Františka V. tov. zn. Škoda Roomster. Žalobce uváděl verzi, že zastavil své vozidlo tov. zn. Peugeot v ústí ulice A. Dvořáka na přechodu pro chodce a do jeho stojícího vozidla pak narazil řidič V. se svým vozidlem tov. zn. Škoda Roomster. Uvedenou verzi žalobce se však správním orgánům podařilo spolehlivě vyvrátit právě na základě pořízeného znaleckého posudku, podle kterého žalobce vjel do jízdního profilu vozidla řidiče V., který se pohyboval na hlavní pozemní komunikaci a v dané situaci již neměl možnost zabránit střetu.

34. Co se týče namítané nepřesnosti a chybnosti znaleckého posudku, neboť znalec vycházel z konečného postavení vozidel, které nebylo prokázáno, uvádí soud následující.
35. V první řadě má soud za to, že znalecký posudek splnil uložené zadání, znalec dospěl k určitému a srozumitelnému závěru, který není rozporný a má oporu v podkladových materiálech, závěry posudku nejsou v rozporu s ostatními důkazy a odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1568/2010, který uvádí, že *„hodnotí-li soud znalecký posudek, nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů, ale především to, zda bylo splněno uložené zadání, zda znalec dospěl k určitému a srozumitelnému závěru, který není rozporný a má oporu v podkladových materiálech, zda závěry posudku nejsou v rozporu s ostatními důkazy a zda odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení“*).
36. Ze znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že podklady k provedení analýzy nehodového děje byly dostačující. Znalec sice konstatoval, že konečná poloha vozidla Škoda Roomster nebyla zdokumentována, a řidič vozidla Škoda Roomster následně poodjel, avšak s touto variantou znalec výslovně počítal a uvedl, že těmto skutečnostem vyhovuje střetová poloha vozidel na obr. 4 ve znaleckém posudku. Ze znaleckého posudku však nikterak nevyplývá, že by použité parametry byly nedostačující a mohly mít za následek chybnost znaleckého posudku. Ze znaleckého posudku naopak vyplývá, že byla vypracována technicky přijatelná analýza, přičemž znalec výslovně počítal s tím, že vozidlo Škoda Roomster zastavilo pravděpodobně velmi blízko za místem střetu a po nehodě poodjelo, což ostatně odpovídá i tvrzení žalobce.
37. Znalec se ve znaleckém posudku dále zabýval i rychlostí vozidla Škoda Roomster jedoucího po hlavní pozemní komunikaci a na základě parametrů střetu a nehodového děje dospěl k závěru, že vozidlo Škoda nepřekročilo v době před dopravní nehodou rychlost 50 km/h. Ze znaleckého posudku vyplývá, že vozidlo Škoda mohlo narazit do vozidla žalobce rychlostí 26 km/h. Znalec se zabýval i potřebnou délkou dráhy na zastavení z rychlosti 50 km/h a dospěl k závěru, že k zastavení byla potřebná dráha 30 m, ale vozidlo Škoda se v rozhodné době pro zastavení nacházelo od vozidla žalobce ve vzdálenosti 19 m. Podle závěru znalce řidič V. neměl účinnou možnost nehodě zabránit. Nelze tak usuzovat na takové porušení silničních předpisů řidičem V., které by znemožnilo žalobci splnit jeho povinnost dát poškozenému vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci přednost v jízdě. Úkolem znalce ve znaleckém posudku pak nebylo vyhodnotit, jakým způsobem se měl nebo neměl chovat řidič vozidla Škoda Roomster, jak naznačuje žalobce, ale zásadně měl hodnotit jen průběh dopravní nehody, což učinil.
38. Uvedené úvahy žalobce o tom, jak se měl zachovat řidič vozidla Škoda Roomster, pak nejsou nikterak relevantní, neboť podstatné je, že žalobce porušil svou povinnost dát přednost v jízdě. Porušením své povinnosti žalobce přitom nastolil takovou situaci, že řidič vozidla jedoucího po hlavní pozemní komunikaci, tj. vozidla Škoda Roomster, musel v řádu několika vteřin zvolit strategii, jakým způsobem se vyhne hroící kolizi, přičemž nevěděl, jak přesně se zachová žalobce. Nelze mu však vyčítat, že zvolil strategii, která nakonec v dopravní nehodu skutečně vyústila, neboť řidič vozidla Škoda Roomster žádnou svoji povinnost v provozu na pozemních komunikacích neporušil, resp. nic takového nebylo prokázáno.

39. K tomu soud proto zdůrazňuje, že k předmětné dopravní nehodě došlo tak, že žalobce vyjížděl z vedlejší pozemní komunikace přes hlavní pozemní komunikaci, po níž jelo vozidlo Škoda Roomster řidiče V.. Jak správně dovodily správní orgány, za takový střet je zásadně odpovědný řidič, který přijíždí do křižovatky z vedlejší pozemní komunikace, neboť tak může učinit pouze v případě, že tímto manévrem neohrozí a neomezí řidiče jedoucího po hlavní pozemní komunikaci. Kdyby jel poškozený řidič nepovolenou rychlostí, popř. se dostatečně nevěnoval řízení, povinnost daná ustanovení § 22 odst. 1 silničního zákona je kvalitativně vyšším stupněm povinnosti, než je povinnost dodržet limit dovolené rychlosti. Obdobnou situaci, kdy se jednalo o najíždění z vedlejší silnice na hlavní silnici, řešil Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2009, č. j. 7 Tdo 38/2009, kde vyslovil, že *„obecně vzato, je za takový střet zásadně odpovědný řidič, který do křižovatky vjede z vedlejší silnice, neboť jeho povinností je dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní silnici. Samotná okolnost, že řidič, který má přednost v jízdě, jede rychlostí přesahující stanovený limit, nic nemění na povinnosti řidiče přijíždějícího z vedlejší silnice dát přednost v jízdě řidiči přijíždějícímu po hlavní silnici. Přednost řidiče jedoucího po hlavní silnici tedy nezaniká jen v důsledku toho, že tento řidič jede nedovolenou rychlostí. Příčinou střetu pak je skutečnost, že řidič přijíždějící po vedlejší silnici nedal přednost. Překročení dovolené rychlosti řidičem jedoucím po hlavní silnici může mít pouze omezený význam, a to v podstatě jen z hlediska míry následku vzniklého ze střetu, za který ovšem primárně odpovídá řidič vozidla přijíždějícího z vedlejší silnice. Tyto zásady vyplývají z toho, že porovnají-li se povinnosti obou řidičů, je povinnost dát přednost v jízdě kvalitativně vyšším stupněm povinnosti, než je povinnost dodržet limit dovolené rychlosti. Porušení povinnosti dát přednost v jízdě bez dalšího již samo o sobě vede ke zcela bezprostřednímu a reálnému nebezpečí střetu vozidel, protože se vždy týká situace, v níž jde o vztah nejméně dvou vozidel s protínajícím se směrem jízdy. Porušení povinnosti dodržet stanovený rychlostní limit samo o sobě nevede ke vzniku takového nebezpečí a zakládá ho teprve ve spojení s dalšími podmínkami a okolnostmi konkrétní situace v silničním provozu, jakými jsou např. přítomnost dalších účastníků provozu, hustota provozu, viditelnost, přehlednost daného místa či úseku apod.“* Pouze pokud by rychlost zúčastněného vozidla prakticky znemožnila tuto přednost dát, lze dospět k závěru o neodpovědnosti žalobce za spáchání dopravního přestupku, resp. trestného činu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž může být výjimečně *„[p]říčinou dopravní nehody jednání řidiče vozidla jedoucího po hlavní silnici, a sice tehdy, pokud řidič vozidla jedoucího po hlavní silnici v extrémní míře poruší stanovený rychlostní limit a současně rychlost jízdy vozidla jedoucího po hlavní silnici řidiči vozidla přijíždějícího po vedlejší silnici fakticky znemožní splnění povinnosti dát přednost. Faktické znemožnění splnění povinnosti se musí posuzovat s ohledem na konkrétní poměry místa, v němž ke střetu došlo. Rozhodnými okolnostmi tedy bude zejména to, nakolik jde o místo pro řidiče přijíždějícího po vedlejší silnici přehledné a nakolik mu umožňuje s dostatečným předstihem vidět vozidla přijíždějící po hlavní silnici a zohlednit jejich (případně i výrazně nadlimitní) rychlost.“* (podle rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 91/2012 – 62).
40. V nyní posuzovaném případě však vyplynulo, že řidič V. neporušil žádnou ze svých povinností, resp. nebylo prokázáno, že by řidič V. porušil některou ze svých povinností v takové extrémní míře, že by byl viníkem dopravní nehody jakožto řidič vozidla jedoucího po hlavní komunikaci. Žalobci tak reálně nebylo znemožněno splnit svoji povinnost dát přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci. Posouzení varianty toho, jak se měl zachovat řidič V., je nerelevantní, neboť i pokud

by nedošlo k dopravní nehodě, nic to nemění na tom, že žalobce spáchal přestupek spočívající v nedání přednosti v jízdě.

41. Žalobce uváděl, že ulice Nádražní, která je hlavní pozemní komunikací, poskytuje dobrý rozhled tak, aby řidič vozidla jedoucího po této hlavní komunikaci vidělo s dostatečným předstihem vozidlo vyjíždějící z vedlejší pozemní komunikace. K tomu lze uvést, že dobré výhledové podmínky má i řidič, který z vedlejší pozemní komunikace vyjíždí na hlavní pozemní komunikaci. Touto logikou tedy žalobce mohl s dostatečným předstihem vidět přijíždějící vozidlo Škoda Roomster a nehodě zabránit tím, že by ne zahájil jízdní manévry křížování hlavní pozemní komunikace. To však žalobce neučinil.
42. Krajský soud navíc poznamenává, že ani případný žalobcem navrhovaný důkaz provedením rekonstrukce dané události, by nemohl vést k získání nových poznatků způsobilych zpochybnit znalecký posudek. Rekonstrukce události by totiž mnoho jiného nenapověděla o dané události, když je na základě znaleckého posudku, vycházejícího z dokumentů a fotografií ve správním spise, průběh události zcela jednoznačný.
43. Žalobní námitky tak krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
45. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
47. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce